

Överklagande ingett den 6 november 2020 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 23 september 2020 i mål T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg mot Gemensamma resolutionsnämnden

(Mål C-584/20 P)

(2020/C 423/47)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, A. Steiblyté och V. Di Bucci)

Övriga parter i målet: Landesbank Baden-Württemberg och Gemensamma resolutionsnämnden

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens dom, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att den överklagade domen i vilken tribunalen ogiltigförklarade det beslut som meddelades av Gemensamma resolutionsnämnden i verkställande session den 11 april 2017 om beräkning av förhandsbidraget för år 2017 till Gemensamma resolutionsfonden (SRB/ES/SRF/2017/05) ska upphävas i de delar beslutet avser Landesbank Baden-Württemberg (nedan kallat det angripna beslutet) av följande skäl:

För det första är klassificeringen i bilaga I till det angripna beslutet felaktig, såvitt som tribunalen fann att bilagan "inte på något sätt ingår" i det angripna beslutet. Klaganden anser att detta är en missuppfattning av de faktiska omständigheterna. Klaganden anser även att tribunalen åsidosatte principerna att parterna har rätt att bli hörda och Gemensamma resolutionsnämndens rätt till försvar. Klaganden anser att bilagan till det angripna beslutet utgör en del av detta beslut. Varje bilaga skickades i elektronisk form av Gemensamma resolutionsnämnden i verkställande session tillsammans med beslutsdelen och godkändes av nämnden. Den del där beslutet undertecknats för hand anger bilagan under samma kod. Klaganden hävdar vidare att tribunalen inte beaktade detta och inte gav Gemensamma resolutionsnämnden möjlighet att bevisa sambandet mellan dokumenten, trots att det avsåg en fråga om felaktig rättstillämpning som tribunalen ex officio lade klaganden till last.

För det andra slog tribunalen rättsstridigt och utan att ange några skäl fast att den invändning om rättegångshinder som anförts mot delegerad förordning (EU) 2015/63 (¹) kunde prövas. Klaganden anser att tribunalen inte beaktade att den påstått ogiltiga delegerade förordningen har antagits med stöd av förordning (EU) nr 806/2014 (²) och direktiv 2014/59. (³) Eftersom det inte har ifrågasatts att dessa två sistnämnda rättsakter är giltiga skulle inte tribunalen ha prövat om den delegerade förordningen var ogiltig då denna antagits med stöd av två rättsakter av högre rang. Klaganden anser även att tribunalen inte förklarat hur den delegerade förordningen kunde vara ogiltig utan att detta även medförde att de två högre rättsakterna skulle vara ogiltiga.

För det tredje missuppfattade tribunalen artiklarna 69.1 och 70.2 i förordning nr 806/2014 beträffande målnivån och det årliga bidragsbeloppet. Tribunalen anser att målnivån och det årliga bidragsbeloppet kan överskridas eller inte uppfyllas. Klaganden anser emellertid att tribunalen därmed underlät att beakta att en myndighet som Gemensamma resolutionsnämnden inte har befogenhet att fastställa sådana belopp. Referensbeloppet innebär nödvändigtvis en proportionell fördelning mellan samtliga som ska betala in bidrag.

För det fjärde betraktade tribunalen rättsstridigt den delegerade förordningen och i synnerhet artiklarna 4 – 7 och artikel 9 samt bilaga I till förordningen som "ömsesidigt beroende", och klassificerade därför rättsstridigt justeringen av bidrag som hänförlig till riskprofilen. Klaganden hävdar vidare att tribunalen baserar sitt argument om "ömsesidigt beroende" av justeringen av individuella bidrag till riskprofilen hos de kreditinstitut som ska betala bidragen. Enligt klaganden är emellertid denna justering ett resultat av en jämförelse mellan olika kreditinstitut och deras konkurrenter, vilket inte ska förväxlas med "ömsesidigt beroende".

För det femte hävdar klaganden att tribunalen tolkade Europeiska kommissionens motiveringsskyldighet enligt artikel 296 FEUF alltför extensivt. Efter att allmänt ha riktat invändningar mot de kombinerade bestämmelserna i den delegerade förordningen kritiserade tribunalen metoden för att beräkna bidragen som ogenomskådlig, trots att den godtog att det gäller sekretess för konfidentiella uppgifter om konkurrenter. Klaganden anser dock att det vore tillräckligt om valet av metod, dess syfte och omfattning förklarades i respektive beslut så att de som ska betala bidrag kan se kopplingen till de relevanta uppgifter som avser dem. Klaganden hävdar vidare att uppgifter om åtskilliga konkurrenter inte är relevanta härvidlag. Det finns i rättspraxis flera exempel där den konfidentiella karaktären hos uppgifter hänförliga till konkurrenter skyddas utan att de berörda förordningarna ogiltigförklarades. Tribunalen tillämpade slutligen inte sina procedurregler om tillgång till konfidentiell information

-
- (¹) Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44).
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställelse av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och av vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1).
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190).

**Beslut meddelat av domstolens ordförande den 5 oktober 2020 (begäran om förhandsavgörande från
Verwaltungsgericht Köln – Tyskland) – Interseroh Dienstleistungs GmbH mot Land
Nordrhein-Westfalen**

(Mål C-353/19) (¹)

(2020/C 423/48)

Rättegångsspråk: tyska

Domstolens ordförande har beslutat att avskriva målet.

(¹) EUT C 255, 29.07.2019